

LUČ

UREDNIK ODGOVARJA.

Debevec Ana, 3. odd., Borovnica. — Tvoje pismo sem vrgel v koš, a šele potem, ko sem ga prebral. Kakor sem že vesel kratkih pisem, vendar se mi je Tvoje zdelo le prekratko. Če boš več pisala, bom objavil.

Fink Olga, IV. razr., Križe. — Tudi Tvoje pismo, predraga Olgica, je romalo v koš, čeprav zelo prijetno pišeš. Ni prostora. Le zvesta ostani »Lučki« in mi še piši. Bom zelo vesel. Po petelinčka pa pridem na vsak način. Ko boš študirala v Kranju, se bova večkrat videla.

Ivan Jakob, Griže. — Veseli me, da ste pri vas tako vneti Marijini častilci. Zdaj si tako srečen, da si v njenem vrtcu. Pozneje boš lahko stopil v njeno družbo.

Bevec Vinko, III. m. š. — Tudi meni se vaš preč. gosp. župnik zelo smilijo. Pa upajmo, da se bodo kmalu pozdravili. Zelo sem vesel, ker si hodil veliki teden k svetim obredom. Veliko si koristil svoji duši.

Šorn Marija, VII. razr., Jarše. — Tvoja majniška pesem mi je kar všeč. Škoda, da sem jo prejel prepozno.

Novak Alojz, V. razr., Krog. — Ti si zares dober pobič, ker imaš usmiljenje z menoj. Zelo pameten pa si, ker si stopil v »Oratorij«. Le ostani tam, ker se boš mnogo lepega naučil.

Olga Arl, III. razr., Buče pri Kozjem. — Še meni je hudo za g. župnikom Milošem Turkom. Modro ravnate, če ohranite njih nauke v srcu. To je prava hvaležnost.

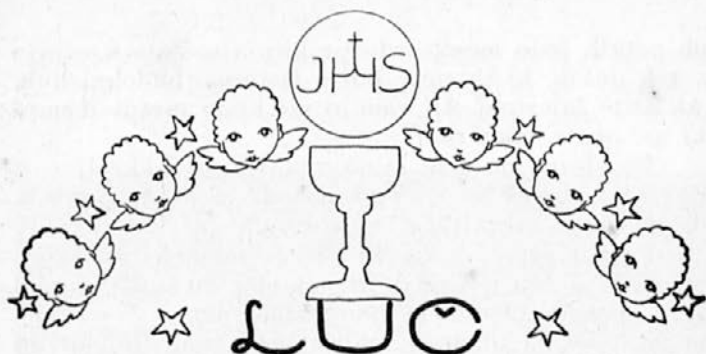
Urednik.

† Micika Naraločnik. V Šmihelu nad Mozirjem je dne 27. marca zapustila to solzno dolino naša sošolka Micika, učenka II. razreda. Pred dvema mesecema jo je napadla zavratna davica. Njeni dobri starši so vse storili, da bi ji ohranili mlado življenje. Kakor je bila v življenju prikupljive zunanosti, tako je bila tudi na mrtvaškem odru lepa kot angel v svoji nedolžnosti, vsa obdana in posuta s cvetlicami. Bila je tihega značaja in lepega obnašanja. Z velikim veseljem je prebiralala tudi »Luč«. Ob odprtem grobu so imeli domači g. župnik lep govor, ki je globoko ganil vse navzoče.

Marija Zupan,
prijateljica - učenka.

LETO IV.

JUNIJ 1939

Štev. 10

S. Darina:

Rdeče rože Kristusu Kralju.

*Razlistujmo rdeče rože,
kakor kapljice krvi
iz ljubezni potočene
iz Gospodove strani.*

*Razlistujmo rdeče rože,
da naš Kralj nas bo vesel
in da bo mladino svojo
dobri Jezus rad imel.*

*Razlistujmo rdeče rože
Kralju Kristusu vse dni,
Njemu naj ljubezen naša
zdaj in vekomaj žari.*

*Živel, Kristus Kralj naš večni,
živel v dušah naših vseh,
živel v času in nebesih,
ti edini Kralj nas vseh!*

Lučkarji — veliko delo vas še čaka.

Apostoli in delavci Kristusa Kralja morate postati. **A**le pogledjte, koliko je ljudi na svetu, ki za Kristusa niti ne vedo, in koliko je takih, ki Jezusa sicer poznajo, saj so to katoličani, pa jim Jezus ne kraljuje v dušah, ker ne živijo krščansko. Koliko jih je, ki ne hodijo k spovedi in sv. obhajilu, opuščajo sv. mašo,

ob petkih jedo meso, grdo preklinjajo. Zato kraljuje v teh dušah, ki so sicer božja lastnina, hudobni duh. Ali ni to žalostno? Ali vam ni nič hudo zaradi Jezusa, ki ga imate tako radi?

Ne, Jezus ne sme samo v vaših srcih kraljevati in biti samo vaš Kralj. Vsak izmed vas naj se potruzi, da bo Jezus zakraljeval še v drugih dušah.

Poznal sem fantka, ki je ob sobotah zbral več otrok, ki so bili v vasi, in jih pridobil, da so šli skupno k sv. spovedi. Gotovo bi mnogi izmed teh sami od sebe ne šli, tako pa jih je ta mali apostol znal pridobiti in v toliko dušah je v nedeljo Jezus pri svetem obhajilu zavladal kot Kralj.

Nek drug deček je na ta način spreobrnil vso župnijo. Župljani tiste župnije niso več živeli po naukih svete vere. Niso opuščali samo sv. spovedi in sv. obhajila, temveč tudi k sv. maši niso več hodili. Pa je ta fantek zbral nekaj drugih skupaj in ti so sklenili in se zavezali, da bodo pristopili večkrat na leto k sv. obhajilu, da bi tako razveselili g. župnika, ki je zlasti otroke prosil, naj po prvem sv. obhajilu večkrat pridejo k sv. zakramentom. Ljudje so kar strmeli. Naslednje leto je bilo že več takih otrok, tretje še več in zgodilo se je, da so začeli pristopati tudi odrasli k sv. obhajilu in po dvajsetih letih je zavladalo v tisti, prej tako nesrečni župniji prav lepo krščansko življenje. Tako je Jezus zakraljeval zopet v toliko dušah. Gotovo je Jezus silno ljubil tega fantka in njegove tovariše, ki so bili tako vneti apostoli za njegovo kraljestvo.

Kako iznajdljivi n. pr. so bili štirje otroci, bratci in sestrice. Zvedeli so, da njih očka že mnogo let ni bil pri velikonočnem obhajilu. Kaj so storili? Malo pred veliko nočjo so neko nedeljo zjutraj pred sveto mašo vsi štirje položili v očetovi delovni sobi na mizo svoje katekizme, odprte na strani, kjer je govor o velikonočni spovedi. Potem so odhiteli in še molili za očeta. Kako se je očka začudil, ko je zagledal pred seboj kar štiri katekizme. Ko je natančneje pogledal, je spoznal, kaj so ga s tem njegovi otroci prosili. Nič ni rekel. Ganjen je šel k spovedi in od tedaj vsako leto zvesto opravi svojo velikonočno dolžnost.

Lučkarji in Lučkarice! Postanite tudi vi apostoli Kristusa Kralja! Dobro premislite, kaj bi vam bilo mogoče v tem oziru storiti. Pa čeprav dejansko takih

»Kralj sem vseh čistih in nedolžnih src.«
(Iz igrice »Kristus Kralj prihaja«.)

stvari ne zmorete, poskusite z molitvijo. Molite vsak dan za pogane, za misijone, za spreobrnjenje grešnikov in za srečen izid kongresa Kristusa Kralja.

Veliko je delo, ki vas čaka. Junaško se ga lotite!
K. D.

Ljubljanski otroci so počastili Kristusa Kralja.

Kot pripravo na VI. mednarodni kongres Kristusa Kralja so priredili otroci ljubljanskih ljudskih šol kar trikrat prekrasno akademijo na čast Kristusu Kralju. V soboto, dne 29. aprila, in v sredo, dne 3. majnika, so frančiškansko dvorano napolnili

**Naš Kralj naj živi!
Njegovi smo vsi.**

(Križar deklamira kongr. himno.)

izključno otroci, v nedeljo, 30. aprila, pa predvsem starši in vzgojitelji. Prireditev je počastil tudi zastopnik prevzvišenega škofa g. prošt Nadrah. Navzoča je bila gospa banica dr. Natlačenova, zastopnik mestne občine, gospodje upravitelji in gospe upraviteljice vseh ljubljanskih šol in mnogo drugih odličnih oseb.

Že precej pri prvi točki, ko je nastopil učenec z Viča v blesteči križarski uniformi in pred zastorom z neverjetnim navdušenjem deklamiral kongresno himno »Naš Kralj naj živi!«, je vse navzoče prevzelo pobožno veselo razpoloženje. Zastor se dvigne. Pred nami stoji lepo uniformiran deški pevski zbor iz Marijanišča in zakroži isto kongresno himno ob spremljevanju klavirja. — Tretjo točko so izvajale učenke

Kristus Kralj sredi angelov.

(Prizor iz otroške akademije v čast Kristusu Kralju v Ljubljani.)

sem spadajoče slike! — Za tem prelepim prizorčkom so pa nastopile najmanjše deklice iz Lichtenthurnovega zavoda in v belih haljicah z venčki v kodrčkah rajale pred kipom Kristusa Kralja. Le oglej si jih na sliki! — Višek akademije je bila igrlica »Sveti Krištof«, ki jo je napisal urednik »Luči«. Igrica je polna sončnega smeha, a tudi polna raznih naukov. Igralci so želi mnogo živahnega priznanja, posebej še ravnatelj malega gledališča.

»Razlistujmo rdeče rože...«

(Deklice rajajo pred kipom Kristusa Kralja.)

Vsi navzoči so bili globoko ganjeni in odšli so iz dvorane zelo zadovoljni in prežeti svete ljubezni do Kralja vseh kraljev, ki so jim ga otroci pokazali v pomladni lepoti in najjasnejši luči otroškega srca.

Naš Kralj naj živi!

Himna za kongres Kristusa Kralja.
(P. Krizostom.)

P. Fr. Ačko O. F. M.

2. Na no-ge na ro-di vsi, iz spa-nja se pro-ra-
mi-te var-ma-do na-šo sło-pi-te: Kristus naš
Kralj naj ži-vi, naš Kralj naj živi nje-go vi smo vsi.

Sovražnik stega roke:
vso zemljo hoče imeti,
ji Kralja Kristusa vzeti,
duše pahnti v gorjé!
Naš Kralj naj živi!
Njegovi smo vsi.

Ne damo Tebe nikdar,
naš Kralj, za ceno nobeno!
Prisego kličemo eno:
Vekomaj naš si Vladar!
Naš Kralj naj živi!
Njegovi smo vsi.

Preliti hočemo kri,
življenje Ti darovati,
Ti vedno zvesti ostati.
Kristus, naš Kralj naj živi!
Naš Kralj naj živi!
Njegovi smo vsi.

Gospod ravnatelj govori prvoobhajancem.
(Iz igrice »Sveti Krištof«.)

Janez Veider:

Kneginja Ema — naša prva svetnica.

Kneginja Ema je umrla. Kako bridko je zaplakal stiskani slovenski narod ob tej žalostni novici! Dobro se je zavedal, kaj je izgubil. Njihove kneginje ni več. Otrpnila je tista roka, ki jim je tolikokrat

brisala solze, onemela so usta, ki so nešteto-krat zagovarjala njihove pravice. Onemogle so noge, ki se niso nikdar utrudile, če je bilo treba pohiteti na pomoč, ko so jih zati-rali neprijatelji. Pre-nehalo je biti srce, ki je bilo tako polno lju-bezni do slovenskega naroda, do njihovih ubožcev, bolnikov in otrok.

Bolniki na grobu sv. Eme.

Nato so začeli pri-pravljati za pogreb. Vse-povsod so hiteli poslanci, ki so naznanjali daleč naokoli smrt kneginje Eme. In kamor so prišli, so začele teči solze. Kdor koli je mogel, je

pohitel v Krko na pogreb. V Marijini cerkvi, ki jo je sezidala pokojna kneginja, je stal ob velikem oltarju mogočen mrtvaški oder in na njem truplo velike pokojnice. Goreče sveče so obsvetljevale njen obraz, na katerem so se pač poznale poteze prestanega trpljenja, še bolj pa poteze večne sreče in blaženosti. Okrog odra se je gnetlo žalostno ljudstvo. Duhovniki so stražili in delali red. Gori na nunskem koru pa so redovnice otožno prepevale obsmrtnne psalme. Vmes se je čulo pritajeno jokanje novih množic, ki so prihajale, da se poslove od svoje ljubljene kneginje.

Ponižna kneginja je v oporoki določila, naj jo pokopljejo na navadnem pokopališču v preprostem grobu. Tako je še po smrti hotela biti združena s svojim revnim slovenskim narodom. — Tedaj se je razvil žalostni sprevod iz Marijine v farno cerkev, ki jo je skupno s pokopališčem zgradila tudi Ema sama. Vsi pogrebci so jokali, pa čudno, njihove solze so prinašale tolažbo. Vsem se je zdelo, kot bi nad njimi plavali sveti angeli, in jim šepetali: »Še bo ostala pri vas. Zdaj šele bo Ema postala vaša prava mati in pomočnica.« In že je hvaležni slovenski narod začel moliti ne toliko za svojo pokojno kneginjo, temveč bolj k njej za pomoč.

In ta pomoč je tudi res prišla. Kneginja Ema je iz nebes doli zrla na ubogi narod in mu stala ob strani. 27 let po njeni smrti je že nastala v Krki slovenska škofija, ki je polagoma zboljšala žalostni položaj Slovencev in jim pridobila prostost. 129 let je ležalo Emino truplo na navadnem pokopališču. Tedaj pa so ga dvignili in prenesli v novo veličastno cerkev, ki se še danes dviga nad njenim grobom. In prav na njenem grobu so se začeli goditi veliki in mnogi čudeži. Ozdraveli so raznovrstni bolniki in največji grešniki so se spreobrnili. Kmalu so začeli romati na njen grob ne samo koroški Slovenci, temveč tudi štajerski in kranjski. Ti so tudi v domovini širili češčenje kneginje Eme. Ema je bila do lanskega leta samo blažena. Dne 5. januarja 1958 pa je pokojni sv. oče Pij XI. potrdil Emino češčenje in ji s tem dal naslov svetnice. Tako je tedaj slovenska kneginja Ema zares postala naša prva svetnica.

Korajža velja.

(Dalje.)

Gospodična Roža in gospa stotnikova sta se večkrat pogovarjali o njegovi bolezn. Zdravniki so rekli, da grofa razjeda neka tajna bridkost. Gospa je pa še dodala: »Umrl

bo, ker mu je strlo srce.« Obe sta se dogovorili, naj gospodična takoj pokliče grofovega sina Riharda iz Anglije domov, mogoče bo to grofa poživilo. Takoj je torej Rihardu pisala, da je oče nevarno bolan in ga samo on še utegne rešiti.

Lahko si mislimo, kako je bilo Božu hudo, da bo moral izgubiti dobrega prijatelja. Večkrat ga je obiskal in grof se ga je vselej razveselil. Vedel pa se

je tako mirno, da se je grof kar čudil, koliko je že napredoval v vojski Kralja kraljev.

Dan potem ko je gospodična pisala Rihardu pismo, je bil grof posebno slab in Božo je čakal spodaj v knjižnici, da bi ga pustili k bolniku, ki je pravkar zaspal. Gospodična mu je dala knjige s slikami, usedel se je na preprogo, objel z eno roko kosmatega grofovega psa Neptuna, z drugo pa listal po knjigi.

Tedaj pa se naglo odpro vrata in v knjižnico stopi mlad mož, kakor da je tukaj doma.

Božo skoči na noge in stala sta si naproti. Tujec se je čudil, da se v knjižnici nahaja deček, Božo pa tudi, kajti tujec je bil grofu podoben in takoj je uganil, kdo bi bil.

Zato ga je kar naravnost vprašal: »Saj ste vi sin gospoda grofa Jelovskega, kaj ne da? Tako ste podobni sliki, ki visi v obednici.«

»Ne razumem, kako da se ti morem zdeti podoben tisti sliki, saj sem bil takrat šele sedem let star.«

»Torej ste vendarle res grof Rihard? Zelo sem vesel, da ste prišli in še tako hitro.«

»Res? Zakaj pa? Saj te še ne poznam ne.«

»Ker bo zdaj gospod grof spet vesel. Zelo je hrepenel po vas. Škoda, da niste že prej prišli, morda bi potem sploh ne bil zbolel.«

Fantu se je čelo stemnilo in zleknil se je v naslanjač. »Zdi se mi, da družinske razmere kar dobro poznaš. Kdo pa si prav za prav?«

»Božo Ostrovihar.«

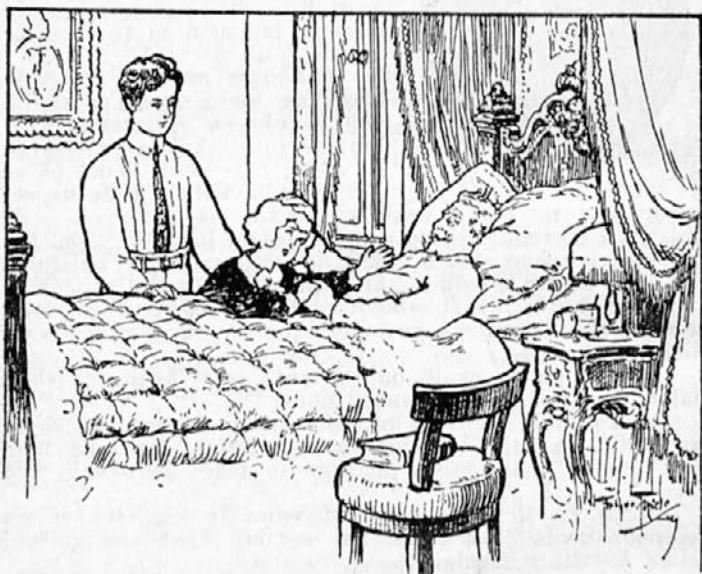
»A? Torej naš sosed?«

»Da. S sestro Dorico sva prišla k dedku, ko sta nama umrla oče in mati. Zdaj pa čakam tukaj, da se gospod

grof zbudi. A danes me ne bo sprejel, danes bo hotel samo vas!«

Mladi mož pa ni odgovoril. Videti mu je bilo, da nekaj globoko premišlja. Grel se je ob ognjišču in strmел v ogenj. Mali Božo pa se je tudi splazil tja in si ga dolgo molče ogledoval. Nato pa mu je odkrito pogledal v lice in rekel: »Saj niste kar nič hudobni videti. Mislim sem, da ste dosti slabši.«

Mladi grof se je zdramil iz zamišljenosti in napol vesel in napol jezen rekel: »Kakšnega prav za prav pa si me pričakoval? Ali si mislil, da sem pošast?«

Popoldne je Božo obiskal bolnega grofa.

»Ne, ne, to ne. Samo nič se mi ne zdite taki, da bi hoteli tisto storiti.«

»Kakšno: tisto?«

»Očetu streti srce, kakor ljudje tukaj govorijo.«

»Tako? To govorijo? No, hvala lepa!« Zraven se je jezno in prisiljeno zasmel.

Boža pa je ta brezsrdnost ujezila. Nevoljno je zavpil: »Ali vam je res vseno, če mu starete srce? Potem ste pa vendarle zelo hudobni in nimate očeta prav nič radi! Jaz ga imam pa tako zelo rad! Uh, gotovo nimate prav nič srca, ker še žalostni niste, da je zavoljo vas nesrečen in umira!«

»No, pobič, priznati moram, da znaš kar dobro resnico v obraz zabrusiti. Ali ti je morda moj oče govoril o mojem vedenju?«

»Oh, kje? Še besedice ne. Tudi mogel ne bi, tako vas ima rad. Drugi ljudje tako govorijo, sam sem pa tudi večkrat opazil, da je vselej žalosten, kadar govori o vas. Prej sem ga večkrat o vas kaj vprašal, zdaj pa ga nikoli več ne, ker vem, da takoj postane žalosten.«

Grof Rihard se je obrnil proč in molčal. Božo pa je kmalu pozabil na svojo jezo in ga spet vprašal:

»Ali pa ne bi hoteli očeta zdaj razveseliti? Ali mu ne bi rekli, da vam je žal?«

»Saj ne bi nič pomagalo!«

»O, jaz pa vem, da bi! Kadar doma kaj naredim in rečem, da mi je žal, mi vselej odpustijo. Pa tudi vaš oče mi je prav tako rad odpustil, ko sem mu napravil veliko škodo.«

In Božo mu pove zgodbo, kako je razbil kip.

10. Srečen konec.

Ker se je znočilo, je gospod stotnik prišel z vozom po Boža in ga vzel domov, grof Rihard pa je ostal sam. Bridke misli so ga pekle. Tudi luči ni dovolil prižgati, ampak je sedel ob ognjišču in premišljeval. Kako žalostno je danes! Vse drugače je bilo nekoč, če se je vračal domov in sta ga prisrčno sprejela oče in mati, pozneje ko je mati umrla, pa prav tako prisrčno oče sam. Imel je čisto vest, zato je bil svidenja tako vesel. Danes pa je vse drugače. Slabi tovariši so ga spravili na svoja pota, kvartal je, zapravljaj denar in poštenost, delal dolgove!

Seveda je večkrat obžaloval svoje življenje in delal sklepe, da pretrga s tovariši vsako zvezo, a ni imel ne poguma ne volje. Zato si tudi ni upal niti domov in stopiti pred očeta.

Tedaj pa je prišlo od doma pismo, da je oče hudo bolan. Morda ga bo izgubil, izgubil za zmerom, pa mu še povedati ne bo mogel, da svoje nerodnosti obžaluje in zato brž domov, morda ga še dobi živega! Toda, ali mu bo oče hotel odpustiti?

V očetovi hiši pa je naletel na Boža in ta mu je otroško odkrito povedal, da ga oče še vedno ljubi, on pa mu dela tolikšno žalost, da je zaradi nje na smrt zbolel! Naj bi mu kdo drug vse to takole v obraz povedal — joj, kako bi vzrojil! Otrokova odkritost in preprostost pa sta mu srce ganila. Da, jutri hoče k očetu, hoče ga prositi odpuščanja, hoče mu obljubiti, da se bo poboljšal!

In naslednji dan je svoj sklep res izvršil. Kako sta to opravila, si kar mislimo lahko. Te stvari so tako velike in svete, da o njih ne kaže govoriti. Izgubljeni sin se je vrnil, oče mu je iz srca odpustil in oba sta bila srečna.

Ko ju je popoldne Božo obiskal, je grofu že zelo odleglo. Res se mu je kamen odvalil s srca. Ves vesel je

bil in zdravje se mu je obrnilo na bolje. Tako hitro je ozdravel, da je kmalu spet hodil.

Božo in Rihard pa sta postala velika prijatelja, čeprav nista nikoli o tem govorila, kako je Božo grešniku vest izpraševal.

Se novo radost je doživel grof Jelovski: sin Rihard mu je obljubil, da ostane doma in se od očeta izuči, kako treba voditi veliko gospodarstvo.

Pa naj kdo reče, da ni največ zaslug za to zdravje in srečo imel Božo, Božo — mlad, pa pogumen in odkritosrčen vojak v vojski Kralja kraljev! (Konec.)

Balončkova misijonska pot.

(Piše urednik.)

Kdo more popisati prekrasno vožnjo po zlatih valovih, kadar sonce zahaja. Taka je bila Balončkova vožnja na pisanem čolnu. Stal je in strmel. Angelček pa mu je v uho šepetal ljubeznive besede: »Balonček, veliko si si prizadeval za izpreobrnjenje sveta in povečanje slave božje. Mnogo nezgod te je zadelo na tvoji misijonski poti. Zdaj pride plačilo.« Komaj je angelček utihnil, že se oglasi z obrežja bradat možic v zvezdnati halji s koničasto kapo: »Balonček, miza je bogato obložena! Pridi in se posluž!« Presrečni deček je pogledal na obrežje in obraz se mu je razlezel v blažen nasmeh. Zagledal je belo pregrnjeno mizo, polno najizbranejših sladkarij in najsočnejšega sadja. Dvakrat se je slastno obliznil in skočil na obrežje. Zamah-

Pridi in se posluž!

Po slaščicah je segal z veliko vnemo.

nil je v slovo angelčku in kačjemu pastirju in stopil pred dostojanstvenega možica, ki ga je pritisnil na srce in trikrat vroče poljubil. Medtem so prišli hrošči vseh vrst in prinesli prelep naslanjač, v katerega je posadil bradač veselega Balončka. Kdo bi si mislil — bradač je bil dirigent, kapelnik in pevovodja. Vzel je v roko tenko paličico in okrog njega se je zbrala cela vrsta muzikantov. To so

Čebelica-kraljična mu je podala ročico.

bili murnčki in črički in vseh vrst gozdni črvički, ki so piskali in godli, da je Balončku srček kar skakal. Priznati pa je treba, da naš prijazni junak ni zaradi godbe pozabil slaščic, ki so se smehljale na mizi. Nasprotno: segal je po njih z veliko vnemo, da so kopnele pod njegovimi prstki kot sneg ob siju pomladnih sončnih žarkov. Med to sijajno pojedino je igrala godba in kraljična-čebelica je pela zelo lepe pesmi. Ko je okrepil Balonček z dobrimi grižljaji svoje okroglo telesce, je stopil k smehljajoči se pevki in jo povabil na ples. Čebelica-kraljična mu je podala ročico, godci so zagodli najbolj poskočen valček in rajanje se je pričelo.

Bumf, bumf, štrbunk — — — je reklo — ubogi Balonček se je zvalil iz postelje na tla in se prebudil. Začuden je pogledal okrog sebe in spoznal, da je sanjal lepe sanje. Takoj se je oblekel in pokleknil pred podobo Kristusa Kralja. Zbrano in počasi je odmolil jutranjo molitev. Na koncu pa je pristavil: »Moj sladki Jezus, Kralj mojega srca, blagoslovi me in mi pomagaj, da se bom prav pridno učil, da postanem duhovnik in misijonar in da spreobrnem prav veliko nevernikov in ves svet pridobim za Tvoje kraljestvo!« (Konec.)

Naši rajni prijateljčki

† Franci Zargi je umrl 15. aprila ob dveh popoldne. Njegova duša se je preselila k Bogu ravno po velikonočnih počitnicah. Pet let ga je mučila težka bolezen; imel je hudo nadubo. Šel je na božjo pot prosit Marijo zdravja, a božja volja je bila drugačna. Z veliko ljubeznijo in pobožnostjo je na smrtni postelji sprejel ljubega Jezusa v svoje srce. Na mrtvaškem odru je bil tako lep kakor angelček. Ni mu manjkalo rdečih vrtnic in belih nageljčkov. Njegov veličastni pogreb je pokazal, kako so ga imeli vsi radi.

Tvoji součenci.

† Marija Zalokar iz Radovljice. Ne morem si misliti, da te ne bom videla nikdar več pri Mar. vrtcu, h kateremu si tako rada hodila. Zakaj si nas zapustila sedaj, ko cvete pomlad? Nisi čakala velike noči, odšla si že na veliki petek, da si obhajala Vstajenje tam gori na nebeških poljanah. Pač nisi mislila, da boš tako kmalu zapustila svoje dobre starše in sestrico, saj si bila stara komaj sedem let. Nisi mogla kljubovati neizprosni smrti, odšla si, da boš naša priprošnjica pri svojem Jezuščku.

V imenu Marijinega vrtca

tvoja prijateljica Majda.

† **Ljubica Merc.** Umrla 15. marca 1958.

Ko so zacvetele prve pomladanske cvetice, si nas zapustila ti, naša Ljubica. Mnogo si pretrpela v tej solzni dolini, a sedaj si odšla v nebesa med angelčke, kjer ni več trpljenja in solza. Mladi ti je bilo usojeno umreti. Saj si spolnila komaj 11 let. Obiskovala si peti razred ljudske šole. Bila si najpridnejša v razredu. Tako prijazen je bil tvoj obraz, vsa tvoja čista duša je odsevala v njem. Bila si ljubljenska nas vseh. A še bolj kot mi vsi te je ljubil Jezus, zato te je poklical k sebi med svoje angelčke. Vsi razredi so te spremljali na tvoji zadnji poti, tudi me, tvoje součenke. A ti si gledala iz nebes na nas, ko smo ihtele ob tvojem preranem grobu.

Jazbec Poldi,

tvoja součenka V. razr. ljudske šole v Sevnici.

† **Bernardka Žust.** Ob koncu šolskega

leta, 12. junija 1957 popoldne, nam je utrgala smrt kar nenadoma iz naše srede Bernardko. Stara je bila 8 let in je hodila v II. razred. Vsi smo jo imeli zelo radi, ker je bila tako pridna deklica. V soboto je bila še vsa vesela v šoli, popoldne je šla nabirat jagode in je padla v globok prepad, v katerem je bila voda. Ko so jo potegnili iz vode, je bila že mrtva. Bernardka! Ti si zdaj nad zvezdami med angeli pred obličjem Najvišjega. Ozri se na nas, ki smo te ljubili. Izprosi nam pri dobrem Bogu, da tudi mi pridemo nekoč za teboj uživat večno radost.

Ana Mihevc,

učenka IV. razreda, Dol. Logatec.

† **Kamnikar Slavi,** učenka VI. razreda

I. drž. dekl. ljudske šole v Trbovljah. V velikem tednu si začela trpeti z Jezusom — na velikonočni ponedeljek pa te je Gospod srečal in te vzal k sebi. Vrnile smo se v šolo, a tebe, Slavi, ni bilo. Tvoj prostor je ostal nezaseden in nas dan za dnem spominja nate, ki si nas tako nepričakovano zapustila. Pa naj zasede katerakoli izmed učenk tvoj prostor v razredu, spomin nate ne bo ugasnil v naših srcih. Vtisnile smo si tvojo podobo, tvojo pridnost in plemenito tovarišstvo globoko v srce. Posnemale bomo tvoj vzor v življenju. Tako se bomo najlepše oddolžile tvojemu spominu.

Slavi! Zajokal je ves razred za teboj, ko nam je gospodična učiteljica dala nalogo, naj napišemo tebi nekaj v spomin. Zajokali so vsi, ko so se od tebe poslavljali ob odprtem grobu. Zato ker si bila tako dobra, tako plemenita. Zato so te ljubili vsi, ki so te poznali. Veseli se z Jezusom, ki si ga v življenju tako ljubila. Za nas pa moli, da bomo v borbi življenja posnemale tebe v pridnosti, pri delu in v službi Bogu.

Tvoje sošolke.

† Zofka Vališer. Konec marca je izročila svojo blago dušo Bogu naročnica »Luči« Zofka Vališer. Spolnila je 14 let. Bila je dobra sošolka in poslušna učenka. Veliko veselje je imela nad učenjem. Krščanski nauk ji je bil še posebno ljub in se je potrudila, da je po svetih in zveličavnih resnicah tudi živela. Ob delavnikih je kaj rada prihitela v cerkev molit sv. rožni venec. V boleznih ji je bilo srce vedno pri Bogu. Velike noči ni dočakala na zemlji, obhajala jo je v nebesih pri Jezusu, ki ga je v življenju tako ljubila in ob prvih petkih prejemala v sv. obhajilu.

Tvoje sošolke

pri Sv. Duhu na Ostrem vrhu.

Uganke

Rešitev ugank v »Luči« št. 9.

1. Branjevka.

5. Mornarski častniki.

2. Minister.

4. Cerkovnik.

5. sod — ona — dan.

S temi petimi ugankami sem vas pa pošteno potegnil za nos. Dobil sem toliko rešitev, da zdaj komaj še diham. Okrog 500. Vseh pet ugank pa je pravilno rešilo le malo. Najbolj trd oreh je bila uganka št. 5. Mornarski častniki. Samo ta rešitev je pravilna. Kdor je napisal »Mornarski častnik«, je izpustil eno črko, kdor pa je napisal »Mornariski častnik«, je vzel sicer vse črke, slovnično pravilno pa to ni.

Vseh pet ugank so pravilno rešili:

Pavlin Štefka, Ormeni Emil, Šraj Mihael, Pavlin Brani, Vraničar Anton, Bajec Desan, Bitonja Rado, Kralj Franc, Zakotnik Ciril, Mihalič Aleksander, Weiss Anton, Jurčič Ivan, Nakrst Danica, Janežič Marjan, Janežič Pavel, Košir Vladimir, Zorko Jožef, Kranjc Iljček, Dernovšek Dušan, Pugelj Anton, Slapar Jože, Rekelj Anton, Rekelj Ivana, Bohinc Franc, Franken Henrik, Pregelj Marjan, Dekleva Anton, Novak Stanislav, Strgar Andi, Novak Justina, Novak Julijana, Novak Ivana, Novak Bernarda, Novak Franc, Cerkvenik Jože, Sever Vinko, Vidic Stanko, Štepic Valentin, Kolarič Stanislav, Kolarič Franci, Kampuš Marica, Pavšnar Jurček, Kernc Ivo, Markl Rozalija, Vedenik Ivan, Jerin Anton, Ritonja Rado, Ocvirk Malči, Randl Katarina, Ocvirk Srečko, Kupec Milan, Zagar Ferdinand, Otavnik Anton, Firni Franc, Marinc Ernest, Zagožen Blaž, Zalokar Ivanka, Blatnik Angela, Pušnik Eva, Hočevnar Marija in Kutnar Pepca.

Izžrebani so bili: **Kupec Milan**, uč. II. razr., Sv. Pavel pri Preboldu. — **Weiss Anton**, uč. IV. razr., Ljubljana. — **Kampuš Marica**, uč. III. razr., Ptujška gora. — **Ocvirk Malči**, uč. III. razr., Sv. Pavel pri Preboldu.

Vsi štirje dobe lepe knjige.

Mladinski dan kongresa Kristusa Kralja.

Lučkarji! Zelo lepo vas vabim na kongres. Za vas je določena sobota, dne 29. julija. Vsak, ki se namerava kongresa udeležiti, naj se zgloasi pri svojem gospodu katehetu. Otroci, ki se boste pripeljali v Ljubljano z vlakom, se boste uvrstili v sprevod v bližini kolodvora. Ljubljančani se bodo zbirali na Kongresnem trgu in se bodo nato v lepi procesiji priključili ostalim. Šli bomo na Stadion, kjer bo imel naš prevzvišeni nadpastir škof Gregorij kratek nagovor. Med sv. mašo bo skupno sv. obhajilo. Prepevali bomo pri tej slovesnosti iste pesmi, kot smo jih peli za evharistični kongres. Po sv. maši dobi vsak otrok majhen prigrizek, nakar sledi ogled Ljubljane.

Ministrantje so vabljeni, da se udeleže kongresa v svojih strežniških oblekah. Obleko prinesite s seboj. Na dvorišču Alojzijevišča pa se boste oblekli in se skupno pridružili ostalim otrokom. Otroci! Pridite! Vaš Kralj vas vabi.

»Kristusu Kralju« je naslov drobni knjižici, ki jo je izdal urednik »Luč«. V njej sta dve zelo lepi igrici, ki so jih ljubljanski otroci uprizorili kot pripravo na kongres Kristusa Kralja. — Knjižica velja samo 3 din. Naroči jo in piši na naslov: Frančiškanski samostan, Ljubljana, Marijin trg 4.

Obe igrici »Kristus Kralj prihaja« (M. Elizabeta) in »Sveti Krištof« (P. Krizostom) sta spisani tako, da jih je mogoče igrati tudi na prostem. Lučkar! Lučkarica! Morda imaš veliko veselje do igranja. Zberi nekaj dobrih otrok in nauči jih obeh igric. Na predstavo povabi starše in sosede. To bo za gledalce in igralce prelepa priprava na kongres Kristusa Kralja.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič). Stane za vse leto 5 din. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.